

בימי החנוכה מתחזקים ומאירים את הנשמה באורות "דף היומי".

עם דפי מסכת זבחים המתוקים, החלו פרק עשירי, לא מחמיצים, כולם מצטרפים, ונזכה לברכה וישועה ושלוה וגאולה שלמה בב"א.

גליון 561

פניני הכותל המערבי

שנה האחת עשרה

עלון לפרשת השבוע צאת השבת - ירושלים 5:18, ר"ת 5:56

כניסת השבת - ירושלים 4:03

פרשת מקץ - שבת חנוכה ושבת ראש חודש (תשפ"ו)

עונשו של המתעלם מהתחנונים של השני

"ויאמר איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו", (מב, כא). הספורנו כותב "בהתחננו אלינו ולא שמענו", והיינו **אכזרים נגד אחינו**, אף על פי שחשבנוהו לרודף היה לנו **לרחם בהתחננו**, וכנגד מידת האכזריות, זה האיש מתאכזר נגדנו.

הרמב"ן הוסיף דברים בזה, וז"ל: "אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו", חשבו להם האכזריות לעונש גדול יותר מן המכירה, כי היה אחיהם בשרם מתחנן ומתנפל לפניהם ולא ריחמו. והכתוב לא סיפר זה שם או מפני שהדבר ידוע בטבע כי יתחנן אדם לאחיו בבואו לידם להרע לו, וישיבועם בחיי אביהם ויעשה כל אשר יוכל להציל נפשו ממוות, או שירצה הכתוב לקצר בסרוחנם, או מדרך הכתובים שמקצרים במקום אחד ומאריכים בו במקום אחר.

היונתן בן עוזיאל כותב ואף על פי שיוסף פייס אותם לא שמעו, לכן נענשו על ידו.

שכרם של הנעלבים ואינם עולבין

"וימצא הגביע באמתחת בנימין", (מד, יב). המדרש מספר (בראשית פרשה צ"ב פסוק ח) שלאחר שנמצא הגביע באמתחת בנימין, אמרו לו כל האחים "גנבא בר גנבתא" (גנב בן גנבת, משום שגם אמו רחל גנבה את התרפים). המדרש לא מציין מה היתה תגובתו של בנימין על כך, וכנראה (מבואר ב"עלינו לשבח") שהוא לא הגיב מאומה, ולא אמר שהוא נקי מכל עוון ואין בו חטא. ולכן מאחר וקיבל את החרפות והבזיונות באהבה, מתוך הבנה שזו גזירת הבורא, ובוודאי שהיא לטובה, זכה ונבנה בית המקדש בחלקו, ראוי הוא צדיק שכזה שתשרה שכינה אצלו, והוא לימוד גדול לדורות, למי שיהיה מהנעלבים ואינם עולבין, שומעין חרפתו ואינם משיבין, ששכרו יהיה גדול מאוד על פי פעלו.

ימי החנוכה המשך לימים הנוראים

ימי חנוכה הם המשך לימים הנוראים, מי שלא שב בעשרת ימי תשובה, תשובתו מתקבלת עד יום שמיני של חנוכה, הנקרא "זאת חנוכה". הביא האדמו"ר רבי דוד מדינוב זצ"ל, רמז לזה ממה שנאמר בנבואת ישעיהו "בזאת יכופר עוון יעקב", היינו ביום "זאת חנוכה" שבו קוראים פרשת "זאת חנוכה המזבח" עדיין יכופר עוון.

דרגת הבטחון בהשי"ת הנדרשת מהאדם

האור החיים הקדוש מקשה "ויהי" זה לשון צער. וקשה, הרי ברגע שבא הקץ - נגמר הצער? ומתרץ האור החיים הקדוש, שיוסף נענש שנתווסף לו שנתים ימים בגלל שפנה לשר המשקים שאמר אם "זכרתיני והזכרתני". ובסוף פרשת וישב (מ, יד) כותב האור החיים, "וטעם שנענש יוסף, כי טעה בחושבו כי מרצונו של שר המשקים תהיה מעלת יוסף, ולא כן הוא, שאמת כי ה' יעשה הדבר על ידו אבל לא לרצונו. וכמו שכן היה שעל כרחו דיבר אל פרעה "ושם איתנו" (מא, יב).

ומבאר "הבית הלוי" שההשתדלות המוטלת על האדם היא כפי דרגת הבטחון שלו בהשם. כאשר האדם בוטח מעט - נצרך הוא להרבות בהשתדלות, אך ככל שהאדם בטוח יותר בקב"ה, כך פוחתת רמת ההשתדלות שמחויב בה, ומוטל עליו להימנע מהשתדלות יתרה. ואם רואים שיוסף הצדיק נתבע אפילו על השתדלות כה מועטה, של הוספת מילים ספורות למען שחרורו, מוכח שהיה בדרגה גבוהה ביותר של מידת הבטחון, עד שנדרש ממנו שלא לעשות אפילו השתדלות מזערית זו.

ימי החנוכה נועדו להחדיר בנו את האמונה בה', וזה עיקר פרסומי ניסא בזה, שלא נסמוך על השתדלויות שונות, אלא הבוטח בה' חסד יסובבנו.

נרות חנוכה, אלו נרות הבטחון שלנו, המספרים ומאירים את הנסים שנעשו לאבותינו בשלהבת אמונה, מהפך הטבע, שהשמן הספיק לשמונה ימים, ומסרת גיבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, וטמאים ביד טהורים, ורשעים ביד צדיקים, ועשית תשועה גדולה ופורקן כהיום הזה, ועוד נסים לרוב, כן יעשה לנו בזמן הזה במהרה בימינו.

כמה מלים יש בפרשת מקץ?

בסוף כל פרשה בתורה מציין המספר של הפסוקים שיש בפרשה, אבל בפרשת מקץ מונה גם הפסוקים וגם התיבות - שהם אלפיים וכ"ה תיבות.

ומפרש רבינו הגר"א, בגלל שפרשת מקץ בדרך כלל חלה בחנוכה, ובחנוכה מדליקים נרות במשך 8 ימים, ו"נר" בגימטריה הוא 250, כפול שמונה ימים יוצא מספר 2000, וחנוכה יוצא ביום כ"ה בכסלו, פירוש, מתחיל בכ"ה כסלו, וזה שהוא מונה אלפיים וכ"ה תיבות. הרי מספר המילים בפרשה רומזים על ימי החנוכה החלים בפרשה זו.

זאת חנוכה - סגולה לפקודת עקרים

בספר בני יששכר (מאמרי חודש כסלו ב' אות י') כתב ז"ל, אומר לך הדבר אשר מרגלא בפומייהו דרבנן רבותינו כת הקודמים, אשר בחנוכה יש מקום לעורר פקידת עקרים ועקרות כענין ראש השנה, והוא סיום של הימים הנוראים.

ולדעתי עיקר הסגולה ביום האחרון הנקרא בפי כל "זאת חנוכה" וכו', ואעפ"כ יש לרמז על כל ימי חנוכה, ע"ש.

ובהמשך כתב הבני יששכר בשם בעל הרוקח שקיבל מאליהו ז"ל, שתקנו ל"ו נרות כנגד האור הגנוז ששימש לאדם הראשון ל"ו שעות. ועוד כתב, של"ו נרות הם כנגד ל"ו מסכתות, והיוונים רצו לבטל חכמת התורה שנקרא "אור" ובתוכה גנוז האור ששימש לאדם הראשון.

"ותדע עד היכן מגיע קדושת נר המצוה הזאת והטובה הגדולה הנפלאה אשר הפליא השם יתברך בחסדו לבניו הקדושים".

הנרות ממשיכים להאיר את החשכה

גם לאחר שכבו הנרות במנורה ממשיכים הם להאיר את הנשמה, והלהבה והשלהבת מתלהטת ועולה, ומזכירה את הנצחון הגדול של החשמונאים המועטים על היוונים המרובים, וכלשונו הק' של רבינו הסבא קדישא ב"חפץ חיים על התורה" (עמוד ע"ט), "כתוצאה מהרעיון הנשגב והרצון לקדש שם שמים ברבים, לא תאוות השלטון המריצם, לא שלטון על אויביהם היתה מטרתם, אף לא הרצון לכבוש אותם, עשאו כה אמיצים במלחמתם. רק הרעיון הקדוש לשחרר את הנשמה הישראלית מכבליה, ולטהר את רוח ישראל סבא, ולקדש שם שמים.

ותפילת "על הניסים" מוכיחה, "ואחר כן באו בניך לדביר ביתך וגו' להודות ולהלל לשמך הגדול" הרי המטרה למלחמתם ונצחונם היתה רק בשביל "להודות ולהלל לשמך הגדול".

ורבינו הגריש"א זצ"ל הוסיף בספר "דברי אגדה" שהחשמונאים לא הסתפקו בניצחון על המתיוונים אלא "הדליקו נרות בחצרות קדשך", ולא רק בהיכל ה', אלא ב"חצרות קדשך" - הדליקו נרות בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, וזה עושה את הנס. על ידי החשמונאים נתבצרו יסודי הדת, ואור התורה שהיה הולך ודועך, הולך וכבה, נתעצם ונתלהב והחלה תקופת התנאים והפריחה של התורה שבעל פה, ונוצרו שני התלמודים שממנו ישקו כל העדרים. ולכן מסיים רבינו זצ"ל, "עליך לבנות עולם מיוחד אין מקום להתחשב עם המציאות, לעולם יאמר אדם מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי!!"

ויהי רצון שנזכה לראות את נצחון התורה, לחזק את מזבח ההרוס, ולהדליק נרות בחצרות קדשך, ואז נזכה לגאולה קרובה בב"א.

התפילה האחרונה של ר' חיים זצ"ל ב"כותל"

בימיו האחרונים התייסר רבינו הגאון ר' חיים שמואלביץ ביסורים קשים. ב"הושענא רבא" האחרון הוא הביע את רצונו ללכת להתפלל ב"כותל המערבי". בני המשפחה ניסו להניאו מחמת חולשת חוליו, אך ר' חיים נחוש היה בדעתו ללכת (וכך הרי נהג שנים רבות להתפלל על יד שריד בית מקדשנו כל יום ששי, לאחר הוועד שמסר לאברכים בעיניי הנהגת הבית), ואז הבינו שחפצו ורצונו לשפוך שיח ותחנונים ולבקש רחמים על רפואתו ב"הושענא רבא" שהוא חיתום הדין.

ואכן ר' חיים נסע לכותל והתפלל וחדר לרכב, ושאלו אותו האם התפלל על רפואתו וכעת ודאי רווח לו. אמר להם "לא על עצמי התפללתי, אלא אחד התלמידים היה אצלי הבוקר, והתאונן על מחלתו הקשה של אביו, ונגע מאוד ללבי ורציתי להתפלל עליו, על עצמי כבר לא היה לי כוח". מורידגי!

גם התפילה האחרונה ליד "הכותל המערבי" שכל כך היה מתרפק עליו מסר לאחד מתלמידיו. (מי שראה אותו בוכה בחול המועד מול רצפת העזרה על הר הזיתים לא ישכח את זה כל ימיו). (מתוך הספדו של הגאון ר' אריה פינקל זצ"ל).

הכל לתת לשני, זהו "מוח ולב". נלב"ע ג' טבת תשל"ט, כבה נרו של עולם יחד עם נרות החנוכה, אך תורתו מאירה לנו, עד יקיצו וירננו שוכני עפר בביאת גואל צדק בב"א.

הבית שהוסיף הרמ"א לפזמון "מעוז צור"

מחבר פיוט "מעוז צור" רבי מרדכי, לא הוא כתב את הבית האחרון "חשוף זרוע קדשך", אלא נהגו להוסיפו בסוף הפיוט הזה המספר על גאולתנו מיד כל צרינו בעבר (מצרים, בבל, פרס, יון), שנבקש גם על הגאולה העתידית מיד אדום. אך הרמ"א חיבר בית נוסף, כדי שנתפלל לא רק על הגאולה מאדום אלא גם על גאולתנו מיד ישמעאל חותנו. והובא במקור חיים לבעל החוות יאיר (סימן תרע"ו).

וזה לשון הבית שחובר על ידי הרמ"א:
"מעולם היית ישעי, כבודי ומרים ראשי, שמע נא לקול שועי,
מלכי ואלקי קדושי, העבר חטאי ופשעי וגם גלות השלישי,
חזק ישראל מכניע ישמעאל ומאדום תפדה נפשי".

זמן הדלקת נרות חנוכה

א. יש אומרים שתחילת זמן ההדלקה בצאת הכוכבים, וי"א בשקיעת החמה וכן דעת הגר"א. בכל מקרה, יתן שמן כדי שידלקו הנרות לפחות עד חצי שעה שאחר צאת הכוכבים (תרעב א) (בארחות רבינו מובא שמרן החזו"א לא הדליק בשקיעה, אלא המתין שיעור זמן מסויים אחריה, עיי"ש). וכן נהג רבינו מרן הגריש"א שנהג להדליק כ-10 דקות אחרי השקיעה.

ב. אם לא הדליק מיד בתחילת הזמן, יקפיד להדליק עכ"פ תוך חצי שעה, כי זהו הזמן של פרסום הנס ביחס לעוברים ושבים ברחוב. בדיעבד, אם התאחר יותר, ידליק במעמד בני ביתו

בברכה, במשך כל הלילה עד עלות השחר. (תרע"ב).

ג. **אדם שבא לביתו מאוחר מאוד**, והיו בני ביתו ישנים, עליו **להקיץ שניים מהם**, שמאחר שאין עוברים ושבים ברחוב, צריך פרסום הנס שיתקיים לבני הבית. **ואם לא הקיצם, ידליק בלא ברכה**. אמנם אם רוצה להדליק בברכה בלא שיהיו נוכחים אחרים, אין מוחים בידו. (סקי"א).

ד. **חצי שעה לפני זמן ההדלקה**, אסור לו להתחיל לאכול, או לעשות מלאכה.

ה. **נוהגים להדליק בברכה בבית הכנסת** (אולם לא ב כינוסים ומסיבות!) זמן ההדלקה בין מנחה לערבית, בשעה שהציבור מקובץ. **לכתחילה יראה שיהיו שם עשרה נוכחים**, אולם במצב דחוק ידליקו טרם שישנם עשרה, ופרסום הנס יתקיים כשיבואו אח"כ האנשים לבית הכנסת (תרע"א סק"ז).
נוהגים להדליק נרות חנוכה בשחרית בית הכנסת לפני התפילה בלא ברכה.

ההדלקה בכניסת שבת וביציאתה

ו. **ההדלקה בערב שבת** החל מפלג המנחה (היינו שעה ורבע זמניות לפני השקיעה - השנה החל מ-35:3) ולא קודם לכן! ויתן כמות שמן שידלק הנר עד חצי שעה שאחר צאת הכוכבים. **ישתדל להתפלל מנחה קודם**, ורק אח"כ ידליק (תרע"ט). כאשר האפשרות להתפלל בציבור היא רק אחר ההדלקה, ידליק ואח"כ יתפלל (רבינו מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל).

ז. **מדליקים קודם נרות חנוכה ואח"כ נרות שבת**. בדיעבד הדליק נרות שבת, ידליק כעת נרות חנוכה. במה דברים אמורים באיש שמדליק, **אולם אשה שהדליקה נרות שבת לא תוכל להדליק נרות חנוכה**, וכאשר היא דרה לבדה וחייבת להדליק, **תבקש מאחר שידליק עבורה** ויברך "להדליק" להוציאה, ושעשה ניסים, ושהחיינו תברך בעצמה (תרע"ט).

ראוי להכין נרות החנוכה למוצ"ש בע"ש כדי שלא יתעכב. ח. **הדלקה במוצאי שבת**, אין הכרעה אם נרות חנוכה קודמים או הבדלה, ויעשה אדם כרצונו. (לוח א"י כתב: מדליקים נר חנוכה ואח"כ מבדילים. **בן איש חי**: מבדילים ואח"כ מדליקים). **בבית הכנסת לעולם מדליקים ואח"כ מבדילים** (תרפ"א). הנוהג ע"פ זמן רבנו תם, אם בתורת "חומרא" נוהג כן, אין לו להחמיר במוצאי שבת חנוכה. וכן נהג רבינו מרן הגרי"ש"א. אין משתהים אחר מעריב אלא ממהרים להדליק הנרות.

הברכות

ט. **מברך "להדליק" ו"שעשה ניסים"**, ואח"כ ידליק. לא יסלק ידו מן הנר, עד אשר תובער רוב הפתילה היוצאת מן השמן. אחר שהדליק את הנר הראשון, בעודו מדליק שאר הנרות יאמר **"הנרות הללו"**, ומי שנוהג לומר "הנרות הללו" אחר שמסיים הדלקת הנרות הוא ג"כ טוב (תרע"ב ביה"ל תרע"ס"ח).

י. **ביום הראשון מברך ברכה שלישית "שהחיינו"**, ואחריה מדליק. שכח לברך ביום הראשון, מברך בהדלקה של הימים שלאחר מכן (תרע"א).

יא. **חולה שאינו יכול לגשת לחדר שמדליקים בו**, אך שמע את הברכות, יצא בשלושתו, על אף שאינו רואה את הנרות (ע"פ תרע"ז שעה"צ י).

הדלקת בני הבית

יב. **דעת "המחבר" רק אחד מבני הבית ידליק**, וכן נהגו בני ספרד. ומנהג האשכנזים כהרמ"א, להדר שכל אחד מבני הבית מדליק, וכתב: **"ויזהרו ליתן כל אחד נרותיו במקום מיוחד, כדי שיהיה היכר כמה נרות מדליקין"**. וכשאין האיש בביתו, חובה על האשה להדליק ובברכה, ולא תסמוך על קטן שיוציאה בהדלקתו (תרע"ה סק"ט).

יג. **ילד שהגיע לגיל חינוך (שש בערך)** אף הוא ידליק בתורת "מהדרין". כאשר נעדרים ההורים באיזה לילה, ונותר הקטן לבדו, חיוב גמור הוא שידליק כנ"ל. קטן שהדליק אין הדלקתו פוטרת את הגדולים (תרע"ה ג).

מקום הדלקת הנרות

יד. **הדר בקומת קרקע ופתח ביתו פונה לרשות הרבים, ידליק בפתח ביתו מבחוץ**, בצד הנגדי למזוזה. ויש שאין מקפידים בכך, ומדליקים בתוך הבית.

טו. **מי שביתו פתוח לחצר, או לחדר המדרגות, י"א שידליק בפתח הכניסה לחצר הבנין, או ע"פ פתח הבנין הפונה לרשות הרבים**. ומקום ההדלקה בצד החיצוני בטפח הסמוך לפתח. וכן נהג רבינו מרן הגרי"ש"א זצוק"ל. (אם אין לו יציאה למדרגות, אלא יוצא הוא דרך בית חבירו כפי שמצוי בחלק מ"יחידות דיור", אין לו להדליק בפתח הבנין, אלא ידליק בחלון הפונה לרשות הרבים).

טז. **המדליק בביתו ידליק בחלון הפונה לרשות הרבים**. אם אין לו חלון כזה ידליק בפתח הכניסה לחדר בצד הנגדי למזוזה (תרע"א סק"ח). בספר "אשרי האיש" מובא בשם רבינו מרן הגרי"ש"א זצוק"ל, שלא להדליק בעומק הסורגים העשויים כעין בטן אלא בטפח הסמוך לחלון.

יז. **היה החלון פונה לרה"ר גבוה 20 אמה מרשות הרבים, ידליק בפתח החדר**. י"א שהדבר אמור גם במצב ששכנים שמולו הדרים בקומות הגבוהות רואים היטב את נרותיו. וי"א שבמצב מעין זה, יעדיף את ההדלקה בחלון, וכן שמענו מרבינו מרן הגרי"ש"א זצוק"ל.

הנהגות בעת שהנרות דולקים

יח. **כבה הנר אחר ההדלקה**, אם אירע הדבר טרם שיצאו הכוכבים, יחזור וידליקנו בלא ברכה. (הדליק בע"ש וכבה, אם כבר קיבל שבת, יאמר לחברו להדליק).

יט. נהגו נשים שלא לעשות מלאכה בביתן בחצי השעה הראשונה של הדלקת הנרות. יש מקומות שאף האנשים נהגו כן (תר"ע א). המדליקים בשקיעה, ראוי שימנעו ממלאכה עד חצי שעה שאחר צאת הכוכבים. המנהג הוא להימנע ממלאכות כמו: תפירה, כיבוס, גיהוץ וכדו'.
כ. אין לטלטל את החנוכיה ממקום למקום בעוד הנרות דולקים. ואף אחר חצי שעה שאחר צאת הכוכבים אין לעשות כן. אמנם מותר לכבותם אחר גמר זמן ההדלקה (וזו עדיף מאשר להעבירם ממקומם). (תרע"ב בש"ע צ"ב).

כא. השמן שנותר בגביע ההדלקה מותר להדליקה בנרות שלמחרת, אף מה שנותר מהנר הראשון מותר להדלקת נרות ההידור. הנותר בשמיני אסור בשימוש וטעון שריפה. (תרע"ד).
כב. לכתחילה חובה על כל אשה ובת לשמוע את הברכות מהמברך ולצאת ידי חובה בברכות. וגם בערב שבת שהזמן לחוץ לכתחילה חייבות לשמוע את הברכות ולצאת ידי חובה.

על הנסים

כג. אומרים "ועל הנסים" (ב"ו החיבור, כך כתב במשנה ברורה סי' תרפ"ב, וביעב"ץ כתב לומר בלא "וי" החיבור וכן הוא בהרבה סידורים) בשמונה עשרה ובברכת המזון. שכח לומר, אם נזכר קודם שאמר שם ד' שבסיום הברכה, יחזור ויאמר. נזכר אחר כך ימשיך כדרכו. בברכה מעין שלש אין מזכירים את החנוכה.
כד. שכח לומר בברכת המזון, יאמר ב"הרחמן" בנוסח: הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כשם שעשית (כמו שעשה) לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, בימי מתתיהו וכו'. כתב בלוח א"י: יאמרנו קודם הרחמן הוא יזכנו, אחר הרחמן שאומרים בשבת ובר"ח.

כה. שכח בשמונה עשרה, יאמר בסיום השמ"ע בסגנון של בקשה (כעין הנוסח שבסעיף הקודם), מקום האמירה קודם "היו לרצון" שאחריו אומרים "עושה שלום במרומיו".
כו. בכל יום משמנת ימי החנוכה אומרים במקום שיר של יום "מזמור שיר חנוכה הבית", מלבד בר"ח ובשבת.

הנר הנוסף - ה"שמש"

כז. נהגו להדליק נר נוסף (ה"שמש"), וזאת אף כשהחדר מואר.

כח. גם כאשר כמה מבני הבית מדליקים, יש לקבוע "שמש" אצל כל אחד מהם.

כט. את נר ה"שמש" ידליק אחרון, כן כתב בשו"ע. ע"פ הרמ"א עדיף לנהוג כדלהלן: ידליק נר אחד (של חול) ובו ידליק את נרות החנוכה, ואחר שמדליק בו יניחנו במקומו בתורת הנר הנוסף (ועל כן נקרא שמו "שמש" שמשמש להדלקה), וכן נוהגים. (תרע"ג א).

ל. מלבד נר ה"שמש" טוב שידלק אור אחר באותו החדר (כגון אור החשמל), כדי שיהיה ברור שלא הודלקו הנרות לצורך

שימוש (סקי"ז). ובהעדר נר ה"שמש" (כגון שכבה) הרי ה"אור הנוסף" הוא חיוב גמור (תרע"א ה).

הי"ת שחמשה יעלו לתורה בחנוכה?

ב' דראש חודש טבת מוציאין ב' ספרים. בראשון קורין שלושה בשל ר"ח, ובשני קורין הרביעי בשל חנוכה. אך אם טעה וקרא ארבעה בשל ר"ח, יש לקרוא בספר השני חמישי בשל חנוכה, ואומר הקדיש אחר החמישי, דמוטב לבטל הא דאמרינן דבראש חודש אין מוסיפין על ארבעה, מלפגום הספר תורה (סי' תרפ"ד, מ"ב ס"ק טו). ואם אמר קדיש אחרי הרביעי לא יחזור ואומר קדיש אחר החמישי.

שבת קודש פר' מקץ - א' דר"ח טבת

בתפילות ובברכת המזון אומרים "יעלה ויבא" ו"על הנסים". אחר חזרת הש"צ אומרים הלל שלם וקדיש תתקבל.
מוציאים שלשה ספרי תורה (סי' תרפ"ד, ג). בראשון קורין ו' גברי בפרשת השבוע, מניח הספר השני, ומגביה הספר הראשון, וקורין לשביעי בספר השני בפרשת פנחס, שבת ור"ח. מניח ספר השלישי, ואומר חצי קדיש. מגביה הספר השני, ומפטיר בספר השלישי בפרשת נשא ביום הששי. ומפטירין של חנוכה רני ושמחי - תשואות חן חן לה.

אין אומרים אב הרחמים ולא מזכירין נשמות. במוסף אומרים "אתה יצרת" ו"על הנסים". שיר של יום "ברכי נפשי" ו"א גם "מזמור שיר ליום השבת".
בסעודה ראוי להוסיף מאכל אחד יותר מבכל שבת (סי' תי"ט במ"ב ס"ק ב). במנחה א"א "צדקתך". במוציא שבת י"א אומרים "ויתן לך" אחר הדלקת הנרות בבית (לוח א"י).

לע"נ מרת רחל לאה ע"ה בת ר' חיים יהודה ז"ל, שכל ימיה עמדה לימין בעלה בחיזוק ובביצור חומות הדת בארץ הקודש ובגולה תחת עול הקומוניסטים הארורים, וגידלה ילדיה לתורה ויר"ש באהבה ובמסירות נפש, ועד ימיה האחרונים היה שגור על פיה השיר "זדים הליצוני, הליצוני עד מאוד ומתורתך לא נטיתי, ומתורתך לא נטיתי".
נלב"ע בנר רביעי של חנוכה כ"ח כסלו תשס"ט
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת עליזה בת מרים
לרפואת רחל בת עליזה
לרפואת מרים רבקה בת יעל
לרפואת מצדה בת רחל
לרפואת גיטל יהודית בת אביבה ציפורה
לרפואת הינדא זיסל בת אסתר פראדל
לרפואת ברינדל שרה בת ריצל צביה

לרפואת ר' יחיאל מיכל בן מרים גיטל
לרפואת יעקב בן גוטא פערל
לרפואת יהונתן אלכסנדר בן רחמה מלכה
לרפואת אליהו דוד בן דבורה
לרפואת תניא ברכה בת נעמי
לרפואת יהודה בן מעיין פרחיה
לרפואת ציפורה חיה בת מזל

דפוס השושנים 02-5327402

לע"נ הרב מנחם בן ר' בן ציון זצ"ל
לע"נ הרב מנחם בן ציון בן הרב ישראל זצ"ל
לע"נ ר' אריאל בן אודט יהודית זצ"ל
לע"נ ר' משה בן מכלוף ולאח זצ"ל
לע"נ ימימה בת חזקיהו ע"ה
לע"נ רען מלכה בת ר' יעקב ע"ה
לע"נ רייזל בת ר' זאב דב ע"ה
לע"נ חנה בת עיישה ע"ה
לע"נ מרים בת כוכבה ע"ה
לע"נ רחל בת זוהרה ע"ה
לע"נ רחל בת יונה ע"ה

לעילוי נשמת ידידנו הבלתי נשכח
הר"ר אביגדור בן הרה"ח ר' אברהם
שמואל זצ"ל מלודו'
אוד מוצל מאש, משתתף במסירות
בשיעור "דף היומי" ב"כותל המערבי".
נפטר ללא זש"ק בג' טבת תש"ע.
ת.נ.צ.ב.ה.

אין לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה
הנצחות הארות והערות בטלפון 0527614526